

Γέλεια του

Γράφει ο π. Βασίλειος Ι.

Καλλιακμάνης

α) Τα τελευταία χρόνια το θέμα της συντέλειας του κόσμου γνωρίζει μεγάλη δημοσιότητα.

Ηλεκτρονικά και έντυπα μέσα κοσμικού και θρησκευτικού περιεχομένου αφιερώνουν χιλιάδες σελίδες για την “ενημέρωση του κοινού”. Παράλληλα

προβλήθηκε σχετική κινηματογραφική ταινία με εντυπωσιακά εφέ και ανάλογο περιεχόμενο, έχοντας ως σταθμό το έτος “2012”. Τόσο ήταν το ενδιαφέρον για το ζήτημα αυτό και τόσες πολλές οι ερωτήσεις προς τους επιστήμονες, ώστε η Εθνική Υπηρεσία Αεροναυτικής και Διαστήματος (NASA) της Αμερικής αναγκάστηκε να ανοίξει σχετική ιστοσελίδα και να δίδει απαντήσεις διαψεύδοντας τις φημολογίες για την καταστροφή του σύμπαντος.

β) Κοινός τόπος σε όλα αυτά τα δημοσιεύματα είναι η ανάπτυξη της καταστροφολογίας, που προκαλεί φόβο και σύγχυση ακόμη και στους εκλεκτούς. Τη σύγχυση επιτείνουν οι αυτονομημένες χριστιανικές αντιλήψεις, η οικονομική κρίση, οι πόλεμοι, η κοινωνική ακαταστασία, οι σεισμοί και το κοινωνικό κακό που δείχνει να θριαμβεύει. Και τα ερωτήματα που ανακύπτουν είναι: Πώς στέκεται και πώς αντιμετωπίζει την κατάσταση αυτή ο άνθρωπος του Θεού; Μένει αδιάφορος; Πανικοβάλλεται; Απλώς ικανοποιεί την περιέργειά του και στη συνέχεια επιστρέφει στη ρηχή και ανούσια καθημερινότητα; Εφησυχάζει;

γ) Όπως κατανοεί ο προσεκτικός αναγνώστης, είναι δύσκολο στο πλαίσιο αυτό να δοθούν ολοκληρωμένες απαντήσεις. Ωστόσο, στη χριστιανική παράδοση και στον λειτουργικό χρόνο διαμορφώνονται πνευματικά κριτήρια, ώστε ο χριστιανός να διακρίνει τα “σημεία των καιρών” και να βρίσκεται σε διαρκή εγρήγορση. Εξάλλου, το σκάφος της Εκκλησίας ταξιδεύει πάντοτε μέσα στη φουρτουνιασμένη θάλασσα και κατευθύνεται προς τα έσχατα. Πορεύεται εν μέσω πολλών παγίδων προς την ημέρα του Κυρίου “την μεγάλη και επιφανή” (Ιωήλ 3,4).

δ) Εικόνα και μικρογραφία της πορείας αυτής αποτελεί η περίοδος της Μεγάλης Τεσσαρακοστής που διανύουμε. Εδώ η προσδοκώμενη επιφανής ημέρα είναι η λαμπρόφορος Κυριακή της Ανάστασης, η ημέρα της συνάντησης με τον Αναστημένο Χριστό. Έτσι, η αναμονή και η προσδοκία δυναμώνουν την ελπίδα και γεννούν τη χαρά. Όμως η κόπωση από την άσκηση και τη νηστεία, το κοσμικό φρόνημα και η εγκοσμιοκρατική θεώρηση της ζωής επιφέρουν πνευματική ραθυμία και εγείρονται ως ανυπέρβλητα εμπόδια που δυσχεραίνουν τη σωτήρια συνάντηση.

ε) Για αυτόν ακριβώς το λόγο η Εκκλησία την τρίτη Κυριακή των Νηστειών προβάλλει τον ηλιόμορφο Σταυρό του Κυρίου, το ευσκιάφυλλο δένδρο και το ζωηφόρο φυτό. Κάτω από αυτό αναπαύονται οι κουρασμένοι και ξεδιψούν οι διψασμένοι του επώδυνου βίου. Ενθαρρύνονται οι τίμιοι αγωνιστές και εμπνέονται στον πολύμορφο αγώνα κατά των παθών. Και δεν είναι μόνο η εορτή της Σταυροπροσκυνήσεως κατά την οποία προβάλλεται ο τίμιος Σταυρός ως όπλο κατά του διαβόλου και του Αντιχρίστου.

στ) Ο χριστιανός ασφαρίζεται με τη σφραγίδα του Χριστού και του Σταυρού από

την ημέρα του αγίου βαπτίσματός του. Ετοιμάζεται με τις θείες δωρεές εναντίον των πονηρών δυνάμεων. Σφραγίζεται με τη “δωρεά του Αγίου Πνεύματος” στο Χρίσμα. Παράλληλα, σφραγίζει σταυροειδώς τον εαυτό του, όταν κάνει το σημείο του σταυρού. Κι όλα αυτά δεν οπλίζουν μόνο τον φιλότιμο αγωνιστή, αλλά του υπενθυμίζουν το στεφάνι της νίκης και το ευφρόσυνο της συνάντησης.

ζ) Οπότε, η προσμονή της συντέλειας του κόσμου και της δεύτερης παρουσίας του Κυρίου για εκείνον που σταύρωσε τον κόσμο μέσα του δεν αποτελεί πηγή φόβου και πανικού, αλλά γίνεται ευχάριστη προσδοκία. Ο άνθρωπος του Θεού δεν ενδιαφέρεται τόσο για τον χρόνο της συντέλειας του κόσμου όσο για την πνευματική του κατάσταση. Δεν εφησυχάζει και δεν αδημονεί, μετανοεί και φροντίζει να βρίσκεται σε διαρκή ετοιμότητα και νηπτική εγρήγορση “μήποτε βαρυνθώσιν ... αι καρδίαι εν κραιπάλη και μέθη και μερίμναις βιωτικάις, και αιφνίδιος επιστή ... η ημέρα εκείνη” (βλ. Λουκ. 21,34).

Πηγή: makthes.gr